

ועליו נאמר אדם פי ימות באהל, ועליו נאמר ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו, וזה סמא"ל, אדם בליעל איש און, ויש לו שתי נקבות רעות, ועליהן נאמר ועל כל נפשות מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא, ואין אביו אלא הקדוש ברוך הוא, ואין אמו אלא השכינה, וכי לא נאמר בקדוש ברוך הוא ושכינתו הלא כה דברי פאש נאם יהו"ה, מה אש אינו מקבל טמאה, כף הוא לא מקבל טמאה. אמר לו: והרי פתוב את מקדש יהו"ה טמא, וזו שכינתו? אמר לו: ודאי שהקדוש ברוך הוא ושכינתו לא מקבלים טמאה, אבל כל מה שטמא את המקום שהיא שורה בו, נחשב לו כאלו עשה אותו, ומשום זה לאביו ולאמו לא יטמא, ואין אביו אלא הקדוש ברוך הוא ואין אמו אלא שכינה, וזה סוד מי שמכניס מרשות הרבים לרשות היחיד, ומשום זה אמר ולא תחללו את שם קדשי, וזה אדני", שהיא רשות היחיד, שהוא יהו"ה יחידו של עולם, וזהו אדם.

(ומשום זה לאביו ולאמו לא יטמא, וזהו סוד מי שמכניס מרשות הרבים לרשות היחיד, ומשום זה אמר) אדם פי ימות באהל, זה אדם בליעל, ומצד זה אדם רשע קרוי מת מעקרו, לפני שנברא העולם, אבל לא נאמר על אדם שהוא מצד הקדשה, וכמה טפשים הם בעולם שאומרים, הרי הקדוש ברוך הוא גזר על אדם שכימות, וזהו שכתוב אדם פי ימות, ואיך אומרים שלא תהיה מיתה ממנו? אוי להם, טוב שלא נבראו בעולם, שאילו הם שמשוים אותם, משוים את

אדם דנשמתא, ואית אדם דגופא, דאתמר ביה (תהלים קמד ד) אדם להכל דמה, ועליה אתמר (במדבר יט יד) אדם פי ימות באהל, ועליה אתמר (ירמיה יז ה) ארור הגבר אשר יבטח (דף צח ע"ב) באדם ושם בשר זרועו, ודא סמא"ל אדם בליעל איש און, ואית ליה תרין נוקבין בישינ, ועלייהו אתמר (ויקרא כא יא) על כל נפשות מת לא יבא, לאביו ולאמו לא יטמא, ולית אביו אלא קודשא בריך הוא, ולית אמו אלא שכינתא, וכי לא אתמר בקודשא בריך הוא ובשכינתיה (ירמיה כג כט) הלא כה דברי פאש נאם יהו"ה, מה אש אינו מקבל טמאה הכי איהו לא מקבל טמאה, אמר ליה והא פתיב (במדבר יט כ) את מקדש יהו"ה טמא ודא שכינתיה, אמר ליה ודאי דקודשא בריך הוא ושכינתיה לא מקבל טמאה, אבל כל מאן דסאיב אתר דאיהי שריא ביה, אתחשיב ליה כאלו עביד ליה, ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ולית אביו אלא קודשא בריך הוא, ולית אמו אלא שכינתא, ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר (ויקרא כב לב) ולא תחללו את שם קדשי, ודא אדני", דאיהו רשות היחיד דאיהו יהו"ה יחידו דעלמא, ודא איהו אדם.

(ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר) (במדבר יט יד) אדם פי ימות באהל, דא אדם בליעל, ומסטרטא דא בר נש רשע קרוי מת מעיקרא מקמי דאתברי עלמא, אבל לא אתמר על אדם דאיהו מסטרטא דקודשא, וכמה טפשינ אינון בעלמא דאמרינ הא קודשא בריך הוא גזר על בר נש דימות, הדא הוא דכתיב אדם פי ימות, ואיך אמרינ דלא יהא מיתה מיניה, וי לון דטב לון דלא אתבריאנו בעלמא,

לון דלא אתבריאנו בעלמא,

הָאָדָם שְׁנִקְרָא יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאָדָם בְּלִיעֵל, וְאוֹמְרִים כְּאָדָם טוֹב כְּחוּטָא, כְּלוֹמַר שְׁוִים, יִהְיֶה כְּמוֹן לִפְנֵי רוּחַ אֱלוֹי הַרְשָׁעִים שְׂאוֹמְרִים כֶּף, וּמְלַאֲךְ יְהוָה דְּחָהּ מֵהֶם. שִׁישׁ אָדָם שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא מְלַאֲךְ, וְזֶה מִטְטְרוּן, וְיֵשׁ אָדָם בְּדַמּוּת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא אֲצִילוּתוֹ, וְזֶה יוֹד ה"א וּא"ו ה"א, וְאֵין לוֹ בְּרִיאָה וְיִצְיָרָה וְעֵשִׂיָה, אֲלֵא אֲצִילוּת, וּבְמִקוֹם הַזֶּה אֵין חֲטָא וְלֹא מוֹת. זֶהוּ שְׁכַתוֹב לֹא יִגְרַךְ רַע, וְעַל הָאָדָם הַבְּלִיעֵל הַזֶּה צְוָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא לְאָכַל מִמֶּנּוּ וְשְׁלֹא לְעַרְב אֹתוֹ עִם טוֹב, שְׁזָהוּ כְּמִי שֶׁמְעַרְב כֶּסֶף עִם עֲפָרָת, וְזֶה גוֹרֵם בְּלִבּוֹל בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעְלָה, וּמְעַרְב חֲשֻׁכָה עִם אוֹר, מֵה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַפְּרִיד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

וְרָא עוֹד, אֲלֵא מִי שֶׁמְכַנִּים אֵת זְרַעוֹ בְּנִדָה אוֹ שְׁפָחָה אוֹ גוֹיָה אוֹ זוֹנָה, כְּאֵלוֹ מְעַרְב מֵה שֶׁהַפְּרִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוֹב וַיְהִי מְבַדֵּיל בֵּין מִים לְמִים, שֶׁהֵם מִי נִדָה לְמִי טְהוֹרָה, שְׁזָה אָסוּר וְזֶה מִתָּר, וְזֶה כְּשׁוֹר וְזֶה פְּסוּל, זֶה טְמֵאָה וְזֶה טְהוֹרָה, אֵלוֹ הֵם שֵׁשׁ הַסְּדָרִים שֶׁנִּתְּנָה (בְּדָם מִשְׁנָה) (לְמַשְׁה) לְהַפְּרִיד בֵּין טוֹב לְרַע, שֶׁעַרְב אוֹתָם אָדָם וְהַדּוֹרוֹת שֶׁבָּאוּ אַחֲרָיו.

תקון שמונה וששים

בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, מֵה זֶה אֱלֹהִים? לַהֲט הַחֲרִב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֵת דְּרָךְ הַחַיִּים, מִטָּה הָאֱלֹהִים וְדָא, וְזֶה מִטְטְרוּן, וְהָרִי בְּאֲרֹנוֹ שֶׁמִּתְהַפֵּךְ מִדִּין לְרַחֲמִים, וּבֹו הִשְׁתַּנּוּ (נִמְצָאוּ) כָּל הַדְּמִיוֹת שְׁלֹא דְמוּ זוֹ לְזוֹ. כְּשֶׁמִּתְהַפֵּךְ מִיָּמִין לְשִׁמָּל, הוּא

דְּאֵלִין אֵינוֹן דְּשׁוֹן לֹון, שׁוֹן לְאָדָם דְּאֵתְקֵרִי יִשְׂרָאֵל וּלְאָדָם בְּלִיעֵל, וְאֵמְרִין כְּאָדָם טוֹב כְּחוּטָא כּוּלְהוֹן שׁוֹן, יִהְיֶה כְּמוֹן לִפְנֵי רוּחַ אֵלִין חֲיִיבִיא דְּאֵמְרִי הָכִי, וּמְלַאֲךְ יְהוָה דְּחָהּ מִנֵּיהּוּ.

דְּאֵית אָדָם דְּאֵיהּוּ יִשְׂרָאֵל, וְאֵית אָדָם דְּאֵיהּוּ מְלַאֲךְ וְדָא מִטְטְרוּן, וְאֵית אָדָם בְּדִיּוֹקְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאֵיהּוּ אֲצִילוּתִיהּ, וְדָא יוֹד ה"א וּא"ו ה"א, וְלִית לִיהּ בְּרִיאָה וְיִצְיָרָה וְעֵשִׂיָה אֲלֵא אֲצִילוּתָא, וּבְאַתְרֵהּ דָּא לִית חֲטָא וְלֹא מוֹת, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים ה ה) לֹא יִגְרַךְ רַע, וְעַל הָאִי אָדָם בְּלִיעֵל מִנֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּלֹא לְמִיכַל מְנִיָהּ, וְדְלֹא לְעַרְבָא לִיהּ עִם טוֹב, דְּהָאִי אֵיהּוּ כְּמָאן דְּעַרְיב כְּסָפָא עִם עוֹפְרָת, וְדָא גְרִים בְּלִבּוֹלָא בְּפַמְלִיא דְּלַעֲיִלָא, וְעַרְב חֲשׁוּכָא בְּנְהוּרָא מֵה דְּאֵפְרִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאֵתְ אֵמֵר (בראשית א ד) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

וְרָא עוֹד אֲלֵא מָאן דְּאֵעִיל זְרַעִיהּ בְּנִדָה אוֹ שְׁפָחָה אוֹ גוֹיָה אוֹ זוֹנָה, כְּאֵלוֹ מְעַרְב מֵה דְּאֵפְרִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב (שם) וַיְהִי מְבַדֵּיל בֵּין מִים לְמִים, דְּאֵינוֹן מִי נִדָה לְמִי דְּכִיא, דְּדָא אָסוּר וְדָא מוֹתָר, וְדָא כְּשׁוֹר וְדָא פְּסוּל, דָּא טוֹמֵאָה וְדָא טְהוֹרָה, אֵלִין אֵינוֹן שֵׁית סְדָרִין דְּאֵתְיְהִיבֵת (בְּהוֹן מִשְׁנָה) (ס"א לְמַשְׁה), לְאֵפְרִישָׁא בֵּין טוֹב לְרַע, דְּעַרְב לֹון אָדָם וְדָרִין דְּאֵתוֹ אֲבַתְרִיהּ.

תקוּנָא תְּמַנְיָא וְשִׁתִּין

בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, מֵאִי אֱלֹהִים, לַהֲט הַחֲרִב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֵת דְּרָךְ עֵץ הַחַיִּים (בראשית ג כד), מִטָּה הָאֱלֹהִים וְדָא, וְדָא מִטְטְרוּן, וְהָא אוֹקִימָנָא לִיהּ דְּאֵתְהַפֵּךְ